

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19. května 2022 v trestní věci obžalovaných plk. Ing. [jméno] [příjmení], [příjmení], narozeného [datum] a JUDr. [jméno] [příjmení], narozeného [datum], odvolání státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. listopadu 2021, sp. zn. 3 T 4/2019,

a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní plk. Ing. [jméno] [příjmení], [příjmení] a JUDr. [jméno] [příjmení] podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěni obžaloby pro skutek kvalifikovaný u obžalovaného plk. Ing. [příjmení] jako trestný čin ohrožení utajované informace podle § 106 odst. 1, 2 písm. b) zák. č. 140/1961 Sb. (dále jen „trestní zákon“) a jednak jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona a u obžalovaného [příjmení] [příjmení] jednak jako trestný čin ohrožení utajované informace podle § 106 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákona a jednak jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona spáchaný ve formě návodu podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zákona, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni. Skutek měl spočívat v tom, že:

1) obžalovaný plk. Ing. [jméno] [příjmení], [příjmení], v té době příslušník Bezpečnostní informační služby (dále jen, „BIS“), ačkoli byl držitelem osvědčení na stupeň utajení, „Tajné“ ve smyslu zák. č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti (dále jen, „zákon o ochraně utajovaných informací“), vydaného [příjmení] pod č. [příjmení] – 001673 s platností od [datum], blíže nezjištěného dne v období od října do prosince roku 2009 na přesně nezjištěném místě v [obec a číslo], na základě předchozí žádosti obžalovaného [příjmení]

[jméno] [příjmení], v té době generálního ředitele společnosti ABL, a.s., IČ: 257 [PSC], se sídlem [adresa], zabývající se mimo jiné činností informačních a zpravodajských kanceláří a službami soukromých detektivů, tomuto předal datový nosič obsahující celkem 159 audiozáznamů pořizovaných v rámci činnosti BIS za použití zpravodajské techniky ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) zák. č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě, a to na základě povolení soudce Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 13 T 8/2007 a 13 T 101/2007, které byly u BIS uloženy na datových nosičích evidovaných pod č. 10477 a 10481, označených stupněm utajení, „Důvěrné“ ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací, a umožnil tak obžalovanému [příjmení] a jeho prostřednictvím dalším osobám, které k tomu nebyly oprávněny, seznámit se s informacemi získanými v souvislosti s činností BIS a podléhajícími utajení podle zákona o ochraně utajovaných informací, přičemž byl srozuměn s tím, že tímto jednáním dojde k prozrazení předmětu zájmu BIS a metod její práce neomezenému okruhu neoprávněných osob a rovněž se skutečností, že předání audiozáznamů telefonních hovorů mimo struktury BIS může poškodit osoby, jejichž hovory byly v rámci činnosti BIS zaznamenány a současně poskytnuté nikoli veřejné informace mohou být využity v rámci podnikatelských aktivit obviněného [příjmení], nebo pro činnost Věcí veřejných, tedy politického subjektu, v němž se v té době obžalovaný [příjmení] angažoval, čímž jednal v rozporu s ust. § 45 odst. 1 písm. a), b), c), ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen, „zákon o služebním poměru“), podle nichž byl povinen dodržovat služební kázeň, spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a obrozit důvěru v nestranný výkon služby a zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo v prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu služby, a dále jednal v rozporu ust. § 65 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací, podle něhož je každý, kdo měl nebo má přístup k utajované informaci, povinen zachovávat o ní mlčenlivost a nesmí k ní umožnit přístup neoprávněné osobě;

2) obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], v té době generální ředitel společnosti ABL, a.s., IČ: 257 [PSC], se sídlem [adresa], zabývající se mimo jiné činností informačních a zpravodajských kanceláří a službami soukromých detektivů, blíže nezjištěného dne v období od října do prosince roku 2009 na přesně nezjištěném místě v [obec a číslo] od obžalovaného [příjmení] převzal datový nosič obsahující celkem 159 audiozáznamů pořizovaných v rámci činnosti BIS za použití zpravodajské techniky ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) zák. č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě, a to na základě povolení soudce Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 13 T 8/2007 a 13 T 101/2007, které byly u [příjmení] uloženy na datových nosičích evidovaných pod č. 10477 a 10481, označených stupněm utajení, „Důvěrné“ ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací, o jejichž obstarání a předání obžalovaného plk. Ing. [jméno] [příjmení], [příjmení], v blíže nezjištěné předchozí době požádal, a to přestože jako osoba s vysokoškolským vzděláním v oboru bezpečnostně právních studií, držitel platného osvědčení na stupeň utajení, „Tajné“ ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací, vydaného NBÚ pod č. 0056237, a vzhledem ke svým znalostem, osobním kontaktům s bývalými či současnými příslušníky bezpečnostních sborů a profesním zkušenostem z vedení společnosti ABL, a.s., si byl vědom, že záznamy pořizené BIS v rámci plnění jejich zákonem stanovených úkolů podléhají příslušnému stupni utajení podle zákona o ochraně utajovaných informací, a že tyto mu obžalovaný [příjmení], jako příslušník BIS, není oprávněn poskytnout, a obdržený datový nosič následně předal dalším pracovníkům společnosti ABL, a.s., aby s jeho obsahem na základě jeho instrukcí dále pracovali, přičemž byl srozuměn s tím, že tímto jednáním dojde k prozrazení předmětu zájmu BIS a metod její práce neoprávněným osobám a rovněž se skutečností, že předání audiozáznamů telefonních hovorů mimo struktury BIS může poškodit osoby, jejichž hovory byly v rámci činnosti BIS zaznamenány, a současně získané nikoli veřejné informace byly využitelné v rámci podnikatelských aktivit obžalovaného [příjmení], přinejmenším jím řízené společnosti ABL, a.s., nebo pro činnost Věcí veřejných, tedy politického subjektu, v němž se v té době obžalovaný [příjmení] angažoval.

2. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze v zákonné lhůtě odvolání, kdy konstatuje, že Městskému soudu v Praze nelze vytýkat, pokud důkazní situaci vyhodnotil odlišně od orgánů přípravného řízení. Procesní postup, který k vynesení meritorního rozhodnutí vedl, jeho samotné zdůvodnění jsou nicméně z hlediska zásad trestního řízení neakceptovatelné. Poukazuje předně na závažnou procesní vadu spočívající v tom, že nalézací soud v předmětné věci neprovedl veškeré dostupné důkazy nezbytné pro její řádné

posouzení a postupoval tak ve zjevném rozporu s § 2 odst. 5 tr. ř. Napadený rozsudek současně považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný, když soud z provedených důkazů, vinou jejich chybné interpretace a hodnocení nerespektujícího zásady zakotvené v § 2 odst. 6 tr. ř., dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Pochybnosti, pro něž soud vynesl zprošťující výrok ohledně obou skutků, nejsou podloženy přesvědčivými argumenty, naopak odůvodnění rozsudku v mnoha ohledech odporuje tomu, co z důkazů, které měl soud k dispozici, skutečně vyplývá. Státní zástupce je přesvědčen, že za skutkového stavu vyplývající z provedených důkazů ve spojení s důkazy, které soud prvního stupně neprovedl, ačkoli je měl k dispozici a jejich provedení bylo obžalobou navrhováno při jejich správném a zákonném hlediskům odporujícím hodnocení, nelze dospět k jinému závěru, než že se skutky, které jsou předmětem řízení, staly, a že se jich dopustili obžalovaní a také, že naplňují všechny znaky trestných činů výše uvedených, resp. u obžalovaného [příjmení] pak přinejmenším trestného činu ohrožení utajované informace podle § 106 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákona. Pokud jde o neúplné dokazování, soud prvního stupně pro údajnou nadbytečnost odmítl provést znalecké posudky z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat a z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, specializace kryptologie, bezpečnost informačních systémů a informatika vypracované kriminalistickým ústavem a znalcem [příjmení] [příjmení], eventuálně vyslechnout v hlavním líčení jejich zpracovatele. Nejenže je neprovedl, ale svým postupem je fakticky z dokazování vyloučil, přestože při nejmenším některá z nich mají přímý vztah k předmětu trestního řízení. Neproveden tak zůstal znalecký posudek KÚ zpracovaný v průběhu prověřování, jehož závěry v kontextu dalších zjištění svědčí o tom, že firma ABL disponovala soubory obsahujícími audiozáznamy odposlechů telefonických hovorů [jméno] [příjmení], přičemž tyto jsou identické se záznamy pořízenými útvarem zvláštních činností SKPV pro [příjmení] na jaře roku 2007. Rovněž nebyl předložen ani jinak proveden elektronický dokument, který se nachází na externím datovém úložišti WD ser. no.: WMAV0690274 zajištěný při domovní prohlídce v bydlíšti obžalovaného [příjmení], přičemž státní zástupce podotýká, že ve zjevném rozporu s výpovědí učiněnou v hlavním líčení po pečlivé přípravě obžalovaného [příjmení] na podání vysvětlení před policejním orgánem, odbor inspekce BIS, k němuž se dostavil z vlastní iniciativy dne 26. 3. 2012, tedy krátce poté, co byly uniklé záznamy odposlechů medializovány. V tomto svém vyjádření, na něž jinak obžalovaný poukazuje v rámci své obhajoby v celém průběhu řízení, mj. uvedl, ohledně přístupu k datům opatřeným prostřednictvím zpravodajské techniky, že, „CD s daty byly k dispozici vždy správci svazku a na vyžádání členům týmu či analytikům, a to v případě, kdy data již z nějakého důvodu nebyly přístupné na serveru odboru. Pracovník pro získání dat musel mít nějaký konkrétní pracovní důvod!“ a dále, „Pokud by chtěl někdo manipulovat se svazkem, mohl by tak učinit bez obtíží pouze správce, a to na konci pracovní doby nebo v době, kdy jsem byl nepřítomen“, kdy poukazuje a srovnává závěry soudu v bodě 16. zopakované ve třetí větě bodu 28. odůvodnění rozsudku, následně se vyjadřuje i ke kontaktům s [jméno] [příjmení], kdy opět státní zástupce ve svém odvolání cituje, co měl obžalovaný uvést a dává ke srovnání s argumentací Městského soudu v Praze obsažené v šesté větě bodu 28. odůvodnění. Na druhé straně nalézací soud v rozporu s vlastním deklarovaným postojem k důkaznímu významu elektronických stop, v jehož důsledku výsledky odborného zkoumání samotných dat, jak je uvedeno, výše ignoroval a sám prováděl důkazy, mj. společný výslech znalců [příjmení] [příjmení] a Ing. [příjmení], z nichž činí závěry stran autenticity a integrity tak nalezený na nosiči vydané utajovaným svědkem [jméno] [příjmení]. Za této situace, kdy veškerá relevantní data prvoinstanční soud zcela pominul a na skutečné objasnění způsobu zajištění elektronických stop a dalšího nakládání s nimi, včetně jejich znaleckého zkoumání rezignoval, ostatně bez řádné objasnění konkrétního postupu znalců [příjmení] a Ing. [příjmení] nelze z něho vyvozovat jakékoli konsekvence ve vztahu k důkazní hodnotě závěrů jimi zpracovaných posudků, přičemž budiž současně zdůrazněno, že ani žádný ze znalců oslovených obhajobou a slyšených v řízení před soudem zjevně nedospěl k závěru, že by do obsahu dat nalezených na některém z nosičů zajištěných v přípravném řízení bylo jakýmkoli způsobem zasazeno. Z věcí z nashromážděného spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že osoba označovaná jako [jméno] [příjmení] na základě

výzvy policejního orgánu k vydání věci důležité pro trestní řízení podle § 78 odst. 1 tr. ř. dne 13. 6. 2013 vydala datový nosič, který dle vyjádření svědka obsahoval mj. data předaná obžalovaným [příjmení] obžalovanému [příjmení]. Uvedená věc byla následně za účasti předávající osoby policejního orgánu BIS, státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 zabalena do obálky, obálka zalepena, opatřena razítky a podpisy. V závěrečné části znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat je pak mj. konstatováno, že k provedení a zpracování znaleckého posudku KÚ [obec] byla předložena zapečetěná papírová obálka, u níž byla provedena kontrola neporušenosti pečeti a její fotodokumentace. Obálka obsahovala pouzdro s pevným diskem v externím provedení. Postupem blíže popsáním nálezu posudku byly takzvané kontrolní součty souborů umístěných na optických médiích porovnány s kontrolními účty souborů nacházejících se v adresářích [anonymizováno] 1 a [anonymizováno] 2 umístěných na nosiči vydané svědkem [příjmení]. Shoda byla nalezena u 159 celkem ze 164 komparovaných souborů. Jestliže městský soud konstatoval a opět odkazuje na bod 29 odůvodnění, kde se zaobírá výpověďmi anonymních svědků, je nutno tento závěr jednoznačně odmítnout a i odkaz na nález Ústavního soudu zde není na místě. Citovaný závěr soud učinil, aniž by se v průběhu dokazování či v odůvodnění rozsudku jakkoli zabýval otázkou, na kolik je v případě obou svědků nadále důvodné činit opatření ve smyslu § 55 odst. 2 tr. ř. k utajení jejich identity. Z komplexu důkazů obsažených ve spisovém materiálu, z nichž pouze některé se soud rozhodl v hlavním líčení provést, je přitom seznatelné, že výpovědi utajených svědků nestojí osamoceně a tvoří logický řetězec s dalšími, byť nepřímými, důkazy. Následně podrobně rozebírá chybný výklad a následné hodnocení soudu prvního stupně, které se týká jednak výpovědi svědka [jméno] [příjmení] i svědka [jméno] [příjmení] a připomíná, že soud v odůvodnění rozsudku nepoukázal na žádnou okolnost, která by výše uvedené svědky měla motivovat k podání nepravdivé výpovědi vůči obžalovaným či některému z nich. Pokud by se jednalo o obžalovanými mnohokrát zmiňovanou zpravodajskou hru, je zcela nelogické, proč by tato byla zaměřena vůči bývalému důstojníkovi BIS vykonávajícímu standardně svou práci, a to více než dva roky po spáchání skutku a několik měsíců po jeho odchodu ze zpravodajské služby. Za popsané situace by také bylo stěží na místě mluvit o jejím mistrném provedení. Pokud jde o přístup k pořízeným záznamům v rámci BIS, z výpovědi obžalovaného [příjmení] a současných či bývalých příslušníků BIS, jejichž obsah je v bodě 16. odůvodnění shrnut velmi povšechně, vyvodil i zde prvoinstanční soud zcela mylný závěr, kdy následně toto podrobně rozebírá. Navíc konstatuje, že pro předmětný skutek není podstatné, která konkrétní osoba poskytla posléze zveřejněné záznamy svědka [příjmení]. Klíčovou je zde otázka, zda detektivní agentura ABL v době, kdy byla řízena obžalovaným [příjmení] disponovala záznamy odposlechů telefonických hovorů [jméno] [příjmení] z roku 2007, kladné zjištění v tomto směru je pak na místě konfrontovat se skutečnostmi, o nichž hovoří svědek [příjmení] i svědci vypovídající pod skrytou identitou a také s obsahem nosiče, který pro účely trestního řízení vydal jeden z nich. Následně se státní zástupce vyjadřuje i k porovnání tělesné výšky obou obžalovaných, kdy nebyl v hlavním líčení ve skutečnosti proveden žádný vyšetřovací pokus, ač to nalézací soud v bodě 22 odůvodnění deklaruje. Další podstatný rozpor v provedených důkazech, který soud prvního stupně v rámci jejich hodnocení zjevně ignoroval, spočívá v protichůdnosti tvrzení soudkyně [jméno] [příjmení] (dříve [příjmení]) v hlavním líčení o tom, že obžalovaného [příjmení] nezná a posléze, že jeho jméno zná pouze z médií a výpovědi obžalovaného [příjmení], který v hlavním líčení mj. uvedl: „[příjmení] [příjmení] jsem potkal dvakrát na konferenci bezpečnostního managementu, na první mi byli představeni pan [příjmení] a paní [příjmení] jako spolupracovníci pana Bárty...“. Dle dřívější výpovědi tohoto obžalovaného se zmíněné akce účastnil v rámci plnění služebních úkolů, jmenovaným se tudíž představil jako příslušník BIS, předal jim i vizitku se svým skutečným jménem a kontaktem. Závěrem lze tedy zopakovat a shrnout, že postup a rozhodnutí, které v daném případě Městský soud v Praze zvolil jsou v přímém rozporu s účelem trestního řízení, kterým je zejména náležité objasnění trestných činů a spravedlivé potrestání jejich pachatelů i s několika základními zásadami, jimiž je trestní řízení vedeno, kdy nutno mít za to, že soud si pro meritorní rozhodnutí, které učinil,

neopatrřil dostatečný podklad, jak mu ukládá § 2 odst. 5 tr. řádu, naopak vycházel i z důkazů, které sám neprovedl při ústním jednání, čímž porušil § 2 odst. 11, 12 tr. řádu, a značnou část provedených důkazů hodnotil selektivně, nikoli v jejich vzájemné souvislosti, čili v rozporu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, a dospěl ke zjištění, která nekorespondují jejich skutečnému obsahu. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací, napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a uložil soudu prvního stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl, kdy v dalším řízení by se měl nalézací soud předně řádně zabývat aktuální existencí důvodů pro opatření dle § 55 odst. 2 tr. ř. ve vztahu k osobám svědků vystupujících pod jmény [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a neshledá-li trvání těchto opatření nadále důvodným v návaznosti na zákonný postup, bude na místě přikročit k jejich doplňujícímu výsledku ohledně jejich konkrétní pracovní pozice ve společnosti ABL a podrobností ve vztahu a kontaktu s obžalovanými a k nakládání s daty, neoprávněná manipulace s nimiž je součástí předmětného skutkového děje. Avšak i v případě, že identita některých svědků zůstane za splnění zákonných podmínek utajena soud, který je s touto obeznámen, musí brát v potaz při hodnocení všech důkazů. V pokračujícím hlavním líčení by ze strany městského soudu mělo rovněž dojít k úplnému a korektnímu provedení a zhodnocení závěrů odborných zkoumání a elektronických stop zajištěných v přípravném řízení a všech relevantních listinných důkazů.

3. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání státního zástupce ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání a stejně tak správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není. Odvolací soud se především zabýval námitkami státního zástupce, které však většinou směřují do hodnocení důkazů, což je činnost, která je výsadním právem soudu prvního stupně, který důkazy provádí a poté analyzuje. Pokud přitom nalézací soud postupuje důkladně dle zásad ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a jeho argumentace není v rozporu se zásadou obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat. Tak je tomu i v tomto případě, proto odvolací soud skutková zjištění soudu prvního stupně jako správná akceptuje a ztotožňuje se s nimi a na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Nutno dodat, že rozhodnutí nalézacího soudu a rozsudek nalézacího soudu je perfektní, nalézací soud se podrobně zabýval jednotlivými důkazy, které řádně provedl u hlavního líčení. Dle názoru odvolací soudu provedl nalézací soud všechny dostupné důkazy, které považoval za relevantní, řádně tyto důkazy hodnotil a následně dospěl ke zprošťujícímu verdiktu, se kterým se odvolací soud plně ztotožňuje. Odvolací soud má za to, že nalézací soud provedl všechny dostupné důkazy, které považoval za relevantní, a pokud si odvolatel stěžuje na to, že některé důkazy, které sám navrhoval, nalézací soud neprovedl, tak je čistě na soudu prvního stupně a je naprosto v jeho kompetenci, které důkazy provede, a které neprovede, a pokud je neprovede, jako v tomto případě, tak je musí odůvodnit, z jakého důvodu tyto důkazy nebyly provedeny, což soud prvního stupně zcela jednoznačně ve svém rozhodnutí učinil. Je až zarážející, že státní zástupce považuje ty důkazy, které předkládá on za vypovídající a ty důkazy, které předkládá obhajoba, považuje za nadbytečné a pozastavuje se nad tím, že soud prvního stupně vzal v potaz a provedl důkaz, který navrhovala obhajoba, naopak neprovedl, dle názoru státního zástupce, relevantní důkazy, které předkládal on sám. Je třeba zdůraznit, že i důkaz navržený obhajobou má naprosto stejnou hodnotu, jako důkaz, který předkládá státní zástupce a je pouze tedy na soudu prvního stupně, zda takovýto důkaz provede či neprovede, a pokud jej neprovede, musí odůvodnit, z jakého důvodu tak neučinil. V tomto případě se konkrétně jedná o výslech znalce [příjmení] [jméno] [příjmení] a jím vypracovaný znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat a datového nosiče, který vydal pro trestní řízení utajený svědek vystupující pod jménem [jméno] [příjmení]. Nalézací soud zcela jednoznačně uvedl, že tento důkaz odmítl provést z důvodu nadbytečnosti, neboť za té důkazní situace, kterou měl nalézací soud k dispozici, kdy nebylo zjištěno, kde a jak předmětný nosič vznikl, kdo data na nosič nahrál, kde a jak utajený svědek vystupující pod jménem [jméno] [příjmení] vlastně ten předmětný nosič získal, jak s tímto nosičem bylo po poměrně dlouhou dobu nakládáno a jakým způsobem došlo k předání tohoto

nosiče vyšetřujícím orgánům, tak za této situace pro posouzení viny obžalovaných, obsah tohoto disku není relevantní, navíc za situace, kdy předmětný nosič nebyl řádně zadokumentován a ochráněn. Odvolací soud zcela jednoznačně tento závěr nalézacího soudu akceptuje a rozhodně lze říci, že se nejedná o nějaký opomenutý důkaz, je to prostě důkaz, který soud prvního stupně pouze neprovedl, protože jej považoval za nadbytečný. Naopak provedl výslech znalců [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kteří vypracovávali znalecký posudek z podnětu obhajoby a i na podkladě těchto výslechů znalců a tohoto znaleckého posudku, zcela logicky nalézací soud zamítl návrhy na doplnění dokazování výše uvedenými důkazy, kterými byl znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat a výslech znalce [příjmení] [jméno] [příjmení]. Z výslechu znalců [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] vyplynulo, že u nosičů, které byly v tomto řízení zajištěny jako stopy, nebyla zachována autenticita a integrita, kdy autenticita a integrita znamenají, že to, co bylo zajištěno, např. disk, se dá do zapečetěné obálky a znalec jej po rozpečetění vyfotí a integrita znamená, že datový nosič nebyl změněn, což je doloženo např. kontrolním součtem. Znalci mj. upozornili, že kontrolní součet nebyl vůbec proveden u datového nosiče Western 250 GB, což by měl být nosič vydaný utajovaným svědkem [jméno] [příjmení]. Pokud není dodržen výše uvedený stanovený postup při zajištění počítačových dat, nelze takový nedostatek dodatečně zhojit. Navíc ze znaleckého posudku těchto znalců vyplynulo, že při zpracování dat nebyl náležitý postup zachován, takže toto vylučuje možnost potvrdit nebo vyvrátit, zda do příslušných dat bylo či nebylo zasahováno. Znalci uvedli, že s ohledem na nesprávný postup nelze vyvrátit, že k zásahu do dat mohlo dojít. Právě s ohledem na výše učiněné závěry těchto znalců následně nalézací soud zcela logicky považoval za nadbytečné provedení důkazů, kterými byly výslech znalce [příjmení] [jméno] [příjmení] a znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat.

4. Odvolatel poukazuje také na důkazy, které nemohou být brány ani v potaz a logicky ani nebyly provedeny, což je např. příprava obžalovaného [příjmení] na podání vysvětlení před policejním orgánem, odboru inspekce [příjmení], která byla zachycena v elektronickém dokumentu při domovní prohlídce a tuto přípravu chtěl státní zástupce víceméně využít jako důkaz, jako výpověď obžalovaného, což je naprosto nepřijatelné a nelze tímto způsobem obcházet trestní řád, kdy lze toliko vycházet pouze z použitelných výpovědí obžalovaného, ze kterých koneckonců vycházel i nalézací soud. Takovýto důkaz, který obsahuje jakousi přípravu výpovědi obžalovaného v přípravném řízení na podání vysvětlení nelze použít a i pokud by takovýto důkaz byl proveden jako věcný nebo listinný, tak nemá naprosto žádnou relevanci a nelze tuto jeho přípravu, která obsahuje jakousi výpověď, porovnávat a srovnávat s použitelnou výpovědí, kterou učinil obžalovaný u nalézacího soudu.

5. V podstatě klíčovými, de facto jedinými důkazy obžaloby, byl utajený svědek [jméno] [příjmení] a utajený svědek [jméno] [příjmení]. Celá obžaloba byla postavena toliko na výpovědi těchto dvou utajených svědků, je jen s podivem, že státní zástupce ve svém odvolání vytýká soudu prvního stupně, že neodtajnil tyto dva svědky, když po celou dlouhou dobu přípravného řízení to byl právě státní zástupce, který trval na tom, aby tyto osoby i nadále zůstaly v režimu utajení. Nalézací soud zcela jednoznačně situaci zhodnotil tak, že i nadále tyto dva svědci zůstanou v režimu utajení, je to jeho právo, a pokud se takto rozhodl, koneckonců se o tom zmiňuje i ve svém rozhodnutí a vyslechl tyto dva svědky v režimu utajení, rozhodně postupoval v souladu s trestním řádem. Je zvláštní, že odvolatel vyčítá soudu prvního stupně, že tyto dva svědky nadále vedl a vyslýchal v režimu utajení. Nelze pominout, že odvolatel na postupu, resp. na tom, aby bylo postupováno se svědky v režimu utajení, trval i po podání obžaloby k Městskému soudu v Praze. Pokud jde o samotné výpovědi obou těchto utajených svědků, které byly pro obžalobu klíčové, lze toliko zmínit, že v podstatě za celou tu dlouhou dobu, po kterou trvalo přípravné řízení, kdy byli tyto dva svědci vyslechnuti toliko v přípravném řízení, navíc tyto výsledky byly provedeny jako nedokladný a neopakovatelný úkon a následně byli vyslechnuti až soudem prvního stupně u hlavního líčení a za celou tu dlouhou dobu žádné další jiné relevantní důkazy obžaloba nepředložila. Koneckonců délka řízení byla orgánům

činným v trestním řízení v přípravném řízení vytknuta rozhodnutím Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 881/2021. Pokud jde o samotnou výpověď utajeného svědka vystupujícího pod jménem [jméno] [příjmení], tak jeho výpověď hodnotí nalézací soud jako rozpornou, nelogickou a odvolací soud se k tomuto závěru musí připojit. Tento utajený svědek nebyl ani schopen popsat osobu, která měla předávat obžalovanému [příjmení] na večírku (a je jedno, jestli byl Vánoční, anebo nebyl) CD nosič, pamatoval si toliko pouze jméno této osoby a nepamatoval si jméno ani jednoho ze spolupracovníků, kteří se měli předání disku zúčastnit. Uvedl pouze toliko, že ta osoba měla být vyšší, než obžalovaný [příjmení], kdy však provedeným, „vyšetřovacím pokusem“ soud u hlavního líčení zjistil, že obžalovaný [příjmení] je vyšší, než obžalovaný [příjmení], z čehož lze dovodit, že touto osobou obžalovaný [příjmení] nebyl. Pokud odvolatel namítá, že nebyl vyšetřovací pokus učiněn v souladu s trestním řádem, tak lze k tomu jen dodat, že jeho názor je velmi formalistický. Šlo v prvé řadě o to, aby bylo na jasno postaveno, zda obžalovaný [příjmení] je vyšší, než obžalovaný [příjmení], a to že tento, „vyšetřovací pokus“ nesplňoval naprosto všechna předepsaná ustanovení trestního řádu pro vyšetřovací pokus, který koneckonců byl proveden u hlavního líčení v jednací síni, a šlo pouze o to, kdo z obžalovaných je vyšší, není podstatné. Důležité bylo, že si tímto porovnáním nalézací soud mohl vyhodnotit, zda výpověď utajovaného svědka [příjmení] je věrohodná či není. Proto porovnával výšku obžalovaných, a šlo pouze o to, zda obžalovaný [příjmení] je vyšší či nižší, než obžalovaný [příjmení]. Nelze takovýto postup nalézacímu soudu nijak vytknout, postupuje se takto obecně zcela běžně a šlo toliko zejména o výsledek, ke kterému se díky takovému porovnání výšky obžalovaných nalézací soud dopracoval. Svědek dále uvedl, že nahrávky měly být předány na CD, avšak orgánům [příjmení] tentýž svědek vydal externí disk, který má mnohonásobně vyšší kapacitu, kdy je zjevné, že svědek ani neví, jestli předával CD nebo flash disk, což je i dle odvolacího soudu podstatný rozdíl. Následně uváděl, že snad mohl předat i jakýsi flash disk. Podle výpovědi svědka s tímto nosičem disponoval od roku 2009 a dle jeho slov s ním nijak nemanipuloval, nic na něm nemazal ani na něj nic nenahrával. Na tomto externím disku, který vydal tento svědek při svém výsledku orgánům [příjmení], se nachází 22 GB dat, které se nemohly vejít na jedno CD nebo DVD, na kterém měly být předány záznamy odposlechnů. [příjmení] toho na tomto externím disku se v rozporu s výpovědí tohoto svědka nachází řada dalších odposlechnů jiných osob z jiných akcí a s jinými krycími názvy, kdy s těmito odposlechy neměl obžalovaný [příjmení] nic společného, nikdy s nimi nedisponoval a neměl k nim ani přístup. Svědek [příjmení] nebyl schopen ani vysvětlit, jak je možné, že tento externí disk, který vydal [příjmení] a u kterého uváděl, že jde o nosič, který měl nějakým způsobem kolovat po ABL. Svědek dále uvedl, že od roku 2009 do roku 2013 do něj nijak nezasahoval, nic tam nenahrával ani nemazal, kdy však disk obsahuje dokumenty, které vznikly až v roce 2012 Odvolací soud poznamenává, že navíc znalecky nebyl zkoumán předaný nosič, který měl být předán obžalovanému [příjmení], ale byl zkoumán externí disk od svědka [příjmení] a nahrávky z bytu obžalovaného [příjmení]. Zůstává tedy otázkou, co vlastně vydal utajený svědek [jméno] [příjmení]. Pokud jde o případné zásahy do disku apod., to již bylo řešeno výše a vyjadřovali se k tomu oba znalci [příjmení] a [příjmení]. Nutno zmínit, že i z provedeného dokazování a z výpovědi dalších svědků jednoznačně vyplynulo, že k předmětným odposlechnům mělo přístup více osob, a že v předmětné době na předmětné osoby různé složky pořizovaly paralelně odposlechy. Nebylo to tedy pouze [příjmení], ale byl to i ÚOOZ a Policie ČR.

6. Pokud jde o výpověď utajovaného svědka vystupujícího pod jménem [jméno] [příjmení], ta je podle názoru nalézacího soudu nevěrohodná a je v rozporu s dalšími provedenými důkazy, kdy svědek uváděl, jak se k nahrávce dostal, kdy uvedl, že to bylo v pracovní době a vešel do neuzavřené kanceláře obžalovaného, což je v rozporu s výpovědí jak samotného obžalovaného, tak i z svědeckými výpověďmi bývalých pracovníků ABL, kdy bylo zjištěno, že do kanceláře obžalovaného se jednak nevcházelo přímo z chodby, ale přes jinou kancelář, kde seděla asistentka obžalovaného [příjmení] a pracovníci marketingu, svědek tedy mohl jen těžko, jak uváděl, nepozorovaně vniknout do kanceláře obžalovaného a tam několik minut manipulovat s počítačem obžalovaného. Navíc je nutno dodat, že toto svědectví neprokazuje, že by v počítači obžalovaného byly záznamy odposlechnů, které byly pořízeny BIS v utajovaném režimu, ale svědek pouze uvedl,

že si pustil 20 vteřinovou nahrávku, kde poznal hlas primátora [příjmení], neuváděl nic, o čem měl [příjmení] hovořit ani o původu této nahrávky. Pokud následně ve spolupráci s [příjmení] po dvou letech svědek zjistil, že jde o nahrávky totožné s nahrávkami, které zveřejnil svědek [příjmení], tak toto sdělení lze pouze označit, tak jak koneckonců toto označil soud prvního stupně, za spekulaci, která není podložena žádnými důkazy. Pokud jde o oba tyto svědky, ti byli vyslechnuti u hlavního líčení, kdy nalézací soud měl možnost tyto svědky vyslechnout, měl možnost si zhodnotit jejich věrohodnost a zhodnotit jejich výpověď s ostatními provedenými důkazy, a pokud dospěl k závěru o nevěrohodnosti těchto výpovědí, tak odvolací soud tento jeho závěr respektuje a akceptuje. Jak již bylo řečeno, hodnocení důkazů je toliko doména soudu prvního stupně, pokud tyto důkazy provádí v souladu s trestním řádem a neodporuje to obecné logice, tak odvolací soud do toho nemůže ani zasahovat. Odvolací soud se ztotožňuje se závěry nalézacího soudu ohledně výpovědi obou těchto utajených svědků. Nelze než podtrhnout závěr nalézacího soudu v tom směru, že kromě výpovědi těchto dvou svědků a dá se v podstatě říci, že jediným přímějším svědkem měl být svědek vystupující pod jménem [jméno] [příjmení], kdy výpověď druhého svědka [jméno] [příjmení] neposkytuje takřka žádné důkazy o tom, že by obžalovaný [příjmení] disponoval nahrávkami odposlechů telefonních hovorů a nelze z toho dovodit ani to, že šlo o odposlechy pořízené v utajeném režimu a tyto, že by předal obžalovaný [příjmení] obžalovanému [příjmení], žádné další důkazy rozhodně nepodporují závěr o vině obžalovaných, spíše naopak. Obžaloba závěr o vině u obou obžalovaných v podstatě výhradně opírá o výpovědi těchto dvou anonymních svědků, kdy víceméně něco relevantnějšího měl sdělit pouze svědek [jméno] [příjmení], o jehož výpovědi bylo již výše hovořeno. Je nutno konstatovat, že takovýto postup se neslučuje s principy „férového procesu“ a je to porušením čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nelze, než se ztotožnit s odkazem soudu prvního stupně na judikaturu Ústavního soudu viz Ústavní soud III ÚS 499/2004 a (36/2006 usn.), kdy k odsouzení obžalovaného nemůže dojít výlučně ani v převážné míře na základě výpovědi tzv. utajených svědků a z tohoto je zjevné, že důkazy předložené obžalobou nejsou v žádném případě dostatečným podkladem pro rozhodnutí o vině obžalovaných. Ostatní důkazy nejen že nepodporují vinu obžalovaných, spíše jí vyvracejí, ale jsou to pouze podpůrné důkazy, které samy o sobě ohledně viny obžalovaných nemají toliko vypovídající hodnotu. Odvolací soud se ztotožňuje i se závěrem nalézacího soudu v tom směru, že i kdyby ti dva svědci nesvědčili v utajovaném režimu, tak jejich výpovědi k rozhodnutí o vině v žádném případě nestačí, nemají žádnou konkrétní vypovídací hodnotu a jsou v rozporu se všemi dalšími provedenými důkazy, které byly v tomto řízení provedeny.

7. Za podstatné odvolací soud považuje, že není zcela jednoznačně jasné, co měl předávat obžalovaný [příjmení] obžalovanému [příjmení], zda to bylo CD, DVD, či něco jiného a co na tom mělo být, to není zcela jasné, pokud by k něčemu takovému vůbec mělo dojít, což kromě výpovědi tohoto svědka vylučují další výpovědi svědků a také obžalovaných. Navíc není jasné, pokud tam měl být ten obsah, kdo jej tam vlastně nahrál, a pokud jde o samotný nosič, který předával orgánům BIS svědek [jméno] [příjmení], není zjevné, kdy to bylo nahráno, kdo a jakým způsobem po dobu takřka tří let s tímto nosičem nakládal, kdy z výpovědi znalců [příjmení] a [příjmení] navíc bylo zjištěno, že s tímto nosičem nebylo po jeho vydání manipulováno tak, aby byla zajištěna jeho autenticita a integrita. To jsou vše důkazy, které nemohou dovést soud k jednoznačnému závěru o vině obou obžalovaných skutky tak, jak byly koncipovány v podané obžalobě. Vypovídací hodnota důkazů, které byly provedeny ve vztahu k případné vině obžalovaných, je velmi nízká a rozhodně na podkladě takovýchto důkazů nejdou dojít k závěru o vině obou obžalovaných ve smyslu podané obžaloby. Za této důkazní situace, závěr nalézacího soudu byl nasnadě, jak již bylo uvedeno výše, s tímto závěrem se odvolací soud plně ztotožňuje a znovu poukazuje na to, že provedené důkazy nemají takovou hodnotu a validitu, aby jednoznačně prokázaly, že se skutky, které měli spáchat obžalovaní, vůbec staly. Pokud nalézací soud rozhodl o zproštění obžaloby, tak rozhodl správně a odvolací soud napadený rozsudek shledal správným a nezpochybnitelným a nezbylo, než odvolání státního zástupce zamítnout.

8. V podstatě jen na okraj lze zmínit, že nalézací soud řešil určitou námitku zmocněnce poškozeného [příjmení] [jméno] [příjmení] ohledně opakování celého hlavního líčení s tím, že k prvnímu hlavnímu líčení nebyl předvolán jeho zmocněnec a tak nemohl uplatnit v souladu s ustanovením

§ 43 odst. 3 tr. ř. právo na náhradu škody. Je pravdou, že tento zmocněnec nebyl vyrozuměn o konání tohoto hlavního líčení, ale koneckonců byl vyrozuměn samotný poškozený, byl řádně informován a mohl on sám uplatnit nárok na náhradu škody. Navíc je zjevné, že škoda nebyla nijak vyčíslena, a to ani v průběhu hlavního líčení, kdy toto bylo i soudu sděleno. Nalézací soud dospěl k závěru, že nárok nebyl uplatněn řádně a včas, což samozřejmě nebrání případnému uplatnění nároku poškozeného v řízení občanskoprávním, odvolací soud konstatuje, že došlo k určitému pochybení ze strany nalézacího soudu, ale rozhodně to není taková vada, která by vedla k tomu, že by rozhodnutí nalézacího soudu muselo být zrušeno. Rozhodně tato skutečnost, nemá na procesní situaci ani na rozhodnutí samotné žádný vliv, a nemá to dopad ani na procesní stránku věci ani na rozsudek samotný a odvolací soud nemohl nikterak ani do tohoto zasahovat, protože nebylo podáno odvolání ze strany poškozeného. Navíc je nutno říci, že pokud rozhodnutí dopadlo zprošťujícím verdiktem, tak by byl poškozený stejně odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, kdy tento nárok může uplatnit v řízení občanskoprávním i bez takového rozhodnutí a nic tomu nebrání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však může proti němu obžalovaný podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 19. května 2022

JUDr. Alexander Károlyi
předseda senátu